

між собою: забезпечення гендерної рівності і управління державними фінансами. З одного боку, заходи із забезпечення гендерної рівності переважно відносять до сфери захисту прав людини. З іншого боку, управління державними фінансами часто сприймається як суто технічний процес розподілу фінансових ресурсів, в тому числі і через бюджет. Гендерно-орієнтоване бюджетування поєднує ці процеси та засвідчує той факт, що принципи гендерної рівності можуть і повинні бути включені у бюджетний процес.

Отже, слід зазначити, що аналіз бюджету з урахуванням гендерного аспекту дасть можливість взяти до уваги ширше коло питань, вирішення яких створить рівні можливості для всіх членів громади та забезпечить її сталий розвиток. Такий підхід робить бюджет ефективним, справедливим та прозорим. Саме тому гендерний бюджет сприяє: підвищенню якості послуг для населення, оскільки вибудовуються чіткі орієнтири на конкретного споживача; підвищенню темпів економічного розвитку і скороченню бідності; ефективному використанню ресурсів.

1. Белец Ж.А. Гендерне бюджетування в Україні як складова механізму забезпечення рівності чоловіків і жінок / Ж.А. Белец. // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. – 2013. – № 1.

2. Потенціал України та його реалізація. Аналітичний звіт Міжнародного центру перспективних досліджень / О. Романюк. – К., 2009. – 69 с.

3. Коментар до Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» / [Е. Ламах та ін. ; ред. група: Л.С. Кобелянська та ін.]. – Запоріжжя : Друкар. світ, 2011. – 167 с.

4. Гендерно-орієнтоване бюджетування в Україні: теорія і практика: Метод. посіб. – К.: ФОП Клименко, 2016. – 92 с.

5. Офіційний сайт Проект «Гендерне бюджетування в Україні» / Електронний ресурс. Режим доступу : <http://grbproject.org/content/o-proekte/>.

Нестерова Ксенія Юріївна,
студентка юридичного факультету

Науковий керівник – **Наливайко Лариса Романівна,**
проректор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор

ПРОБЛЕМАТИКА РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОСАДОВИХ ОСІБ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ

Однією з ключових проблем забезпечення правового статусу внутрішньо переміщених осіб є не визначеність відповідальності органів державної влади, місцевого самоврядування, їх посадових осіб, роботодавців, працівників

освітніх та медичних закладів щодо їхнього порушення прав та свобод внутрішньо переміщених осіб.

Така прогалина у законодавстві надає можливість порушення наданих законодавцем гарантій з приводу забезпечення прав, свобод та інтересів внутрішньо переміщених осіб.

За умови відсутності норм, які прямо закріплювали б спеціальні склади адміністративних правопорушень у сфері забезпечення прав внутрішньо переміщених осіб, спеціальні суб'єкти в цій сфері все ж можуть нести дисциплінарну, кримінальну, цивільну та адміністративну відповідальність. Ми можемо визначити загальні норми КУпАП, за якими можуть кваліфікуватися неправомірні дії посадових/службових осіб щодо внутрішньо переміщених осіб. До них можна віднести порушення встановлених законом обмежень щодо одержання подарунків (ст. 172-5), порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (ст. 172-7), незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з використанням службових повноважень (ст. 172-8), порушення законодавства у сфері захисту персональних даних (ст. 188-39), порушення права на інформацію та права на звернення (ст. 212-3) [1].

Законодавство України потребує змін щодо відповідальності за порушення законодавства у сфері прав і свобод внутрішньо переміщених осіб.

Ще з 26 серпня 2015 р. в апараті Верховної Ради України зареєстрований законопроект № 2528а «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення (щодо встановлення відповідальності посадових осіб за порушення прав, свобод та законних інтересів внутрішньо переміщених осіб)» відповідно до якого передбачається зміни до КУпАП, а саме, доповнення статтями 201-1 та 201-2, які передбачають відповідальність за:

– безпідставну відмову посадовими особами у видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи або у продовженні її дії чи безпідставне скасування її дії, а так само порушення встановленого законом строку для видачі такої довідки ;

– відмову посадовими особами у реєстрації місця проживання внутрішньо переміщеної особи, а також вимагання в неї, крім паспортного документа, довідок або будь-яких документів, що мають видаватися на території, яку така особа покинула;

– ненадання посадовою особою інформації внутрішньо переміщеним особам про місце фактичного перебування членів їх сімей, про можливі місця і умови для проживання/перебування внутрішньо переміщених осіб, про стан інфраструктури, довілля у таких місцях, про можливості працевлаштування у відповідних населених пунктах, а також невжиття заходів щодо працевлаштування внутрішньо переміщених осіб, які отримали статус безробітного [2].

Отже, посадові та/або службові особи за порушення законодавства щодо забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб можуть нести

дисциплінарну, кримінальну, цивільну та адміністративну відповідальність. Проте у законодавстві відсутні чіткі спеціальні склади правопорушень, які регулювали правовідносини щодо внутрішньо переміщених осіб.

Законопроект № 2528а «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення» від 26 серпня 2015 р. спрямований лише на відповідальність посадових осіб.

Крім загальних норм законодавства необхідно також внести відповідальність за безпідставну відмову у прийнятті на роботу, наданні в оренду житла, відмову у медичному обслуговуванні, прийнятті до освітніх закладів тощо.

У законодавстві відсутні чіткі спеціальні склади правопорушень, які регулювали б правовідносини щодо внутрішньо переміщених осіб. Тим не менш, посадові та/або службові особи за порушення законодавства щодо забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб можуть нести дисциплінарну, кримінальну, цивільну та адміністративну відповідальність.

Законопроект № 2528а «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення» від 26 серпня 2015 р. спрямований лише на встановлення відповідальності посадових осіб.

Крім загальних норм законодавства необхідно також внести відповідальність за безпідставну відмову щодо прийняття на роботу, надання в оренду житла, у медичного обслуговування, прийняття до освітніх закладів тощо.

Отже, внутрішньо переміщені особи стали перевіркою готовності України у додатковому забезпеченні правами та свободами нового прошарку людей. Велика кількість різнобічних нормативно-правових актів гарантує таким особам усебічну допомогу з боку держави, але у практичній сфері реалізації виникають труднощі у реалізації таких норм.

1. Фесенко О.А. Адміністративна відповідальність у сфері забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб / О.А. Фесенко // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції : науковий журнал. – 2016. – № 4. – С. 100-104.

2. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення (щодо встановлення відповідальності посадових осіб за порушення прав, свобод та законних інтересів внутрішньо переміщених осіб) : Проект закону від 26 серпня 2015 р. № 2528а [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=56299.